

sazbu onoho § 6 se dotyčné ustanovení § 283 tr. ř. o přípustnosti odvolání musí tím více vztahovati proto, že tato sazba, jak rovněž již uvedeno, nemá nejnižší mez a nejvyšší mez jest pouze 6 měsíců. Správnosti uvedeného názoru nasvědčuje i tendence zmíněného opatření. Důvodová zpráva — viz tisk příl. A k čís. 560, druhé zasedání poslanecké sněmovny z roku 1920 — poukazujíc na vzrůst rozsahu soudnictví jednak pro zvýšenou zločinnost, jednak pro pokles hodnoty peněz, takže zvýšením cen všech předmětů převážná část případů se stala zločiny, náležejícími často i před porotu, ač před válkou byly to pouhé přestupky, uvádí, že tímto opatřením má být odstraněno co nejrychleji přetížení soudů, aniž by tím však správné nalézaní práva doznalo újmy. Zřejmou takovou újmou by však bylo, kdyby soud mohl na základě § 6 uložit jakýkoliv nízký trest, třeba očividně nespravedlivý, a kdyby veřejný obžalobce byl proti tomu bezmocným, takže by s užívání onoho § 6 vůbec musilo sejit.

### Čís. 956.

**Křivého svědectví ve smyslu § 199 písm. a) tr. zák. nedopouští se ten, kdo byl slyšen jako svědek, ač byl objektivně podezřelým z trestného činu, jehož se týkal svědecký výslech.**

(Rozh. ze dne 9. října 1922, Kr II 565/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované Jenovefy H-ové do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 21. května 1921, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu dle §§ 197 i 199 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovanou z obžaloby pro uvedený čin trestný.

### Důvody:

Zmateční stížnost, směřující proti výroku, jímž byla obžalovaná uznána vinnou zločinem podvodu dle §§ 197 a 199 a) tr. zák., jest odůvodněna. Skutkovou povahu uvedeného zločinu spatřuje nalézací soud v tom, že obžalovaná vydala v trestní věci proti Vladimíru P-ovi pro zločin krádeže dne 18. února 1921 před krajským soudem v Olomouci vědomě křivé svědectví. Stížnost brojí proti tomuto názoru s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., uvádějíc, že bylo povinností vyšetřujícího soudce, vyslechnouti Jenovefu H-ovou jako obviněnou nebo ji aspoň poučiti o dobrodiní § 153 tr. ř. I když vyšetřující soudce jest podle § 170 čís. 1 tr. ř. formálně oprávněn, vyslechnouti osobu, z trestného činu podezřelou, nepřisežně jako svědku, musí tato okolnost vzhledem k zásadě, vyslovené v § 202 tr. ř., zůstat i bez jakéhokoliv vlivu na hmotněprávní hodnocení obsahu takovéto výpovědi, zejména také, pokud jde o její případnou trestnost, jakmile měl nebo mohl mít vyšetřující soudce již před výslechem podle stavu věci odůvodněné podezření, že svědek trestný čin, o němž má být slyšen, buď sám spáchal nebo se ho účastnil. Takováto osoba nesmí tedy býti slyšena jako svědek, a stalo-li se tak, nesrovnává se to s uvedeným již šem 202 tr. ř., neboť dotyčná osoba přivedena byla do

rozporu, buď mluvití pravdu a býti trestána pro trestný čin, který spáchala, neb nemluvití pravdu a býti pak stíhána pro zločin křivého svědectví. Ze spisů jest patrno, že se zde jedná o takový případ. Obžalovaná byla vyšetřujícím soudcem u krajského soudu v Olomouci předvolána a vyslechnuta jako svědkyně na základě trestního oznámení policejního úřadu města Olomouce ze dne 9. února 1921; oznámení to podáno bylo sice jen proti Vladimíru P-ovi pro podezření z krádeže, avšak obsah tohoto oznámení, zejména okolnost, že obžalovaná Jenovefa H-ová ponechala kožich, jí neznámým mladíkem za nápadně nízkou cenu ke koupi nabízený, u sebe a že onomu mladíku slíbila, že se pokusí kožich ten prodati, vrhala zajisté podezření na H-ovou, ne-li z účastenství na krádeži, tedy při nejmenším z koupě podezřelé věci, a bylo by proto bývalo na místě, slyšet ji Jenovefu H-ovou nikoliv jako svědkyni, nýbrž jako obviněnou, to tím spíše, že již státní zastupitelství upozorňovalo ve svém návrhu na zahájení přípravného vyšetřování proti Vladimíru P-ovi, aby na zavinění ostatních účastněných osob byl vzat zřetel. Vyslechl-li přes to vyšetřující soudce stěžovatelku jako svědkyni, ač byla objektivně podezřelou z trestných činů shora uvedených a ač cítila se subjektivně vinnou, neodpovídá její výpověď pojmu svědectví, podléhajícího trestní sankci § 199 a) tr. zák. a nespočívá proto v jednání obžalované skutková povaha zločinu v tomto paragrafu uvedeného.

#### Čís. 957.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).**

**Pokud lze tržní ceny vzít za základ při posuzování přemrštěnosti ceny. Požadování přemrštěné ceny cizincem.**

(Rozh. ze dne 9. října 1922, Kr II 771/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při zemském soudě v Opavě ze dne 28. června 1921, jímž byl obžalovaný dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin předražování dle třetího odstavce § 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

#### Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud uplatňuje proti rozsudku nalézacího soudu důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. Především ovšem nutno uvést, že není správným názor stížnosti, že obžalovaný jako cizinec nebyl k obchodování v tuzemsku vůbec oprávněn; cizozemec má v tuzemsku též práva jako tuzemec, pokud ovšem není zvláštními předpisy stanoveno něco jiného. Nalézací soud vycházel na základě znaleckého posudku z předpokladu, že obžalovaný prodával papír, o který tu jde, za běžné, normální ceny. Běžné ceny nemohou však býti vždy dostatečným měřítkem pro posouzení otázky přiměřenosti požadované ceny, nýbrž dlužno v tom kterém případě zkoumati, byly-li ceny ty vytvořeny v řádném obchodování podle národohospodářského pravidla o na-